

1r PREMI PROSA JOVES

Obra: Tornar a tu

Autor: Anna Martí

Molta gent em titlla de boja. Potser amb un bon motiu. Però, creieu que es paren a pensar per què actuo com actuo? Jo crec que no. Per això he decidit escriure aquestes últimes paraules explicant el motiu del meu comportament abans no acabi amb el meu patir. Em trobaran estirada a la banyera, amb les venes obertes i rajant sang i llegiran aquestes paraules que, espero, els faci entendre-ho tot des d'un punt de vista que mai no s'havien plantejat; el meu.

Jo era una noia corrent, que havia crescut en un poble allunyat de la mà de Déu. Sempre havia estat una persona alegre i tranquil·la, no pas popular, però sí que tenia el meu propi grup d'amics. No era guapa, el que se'n diu guapa, però sabia com treure partit dels meus cabells negres atzabeja, la meva pell blanca marfil i els meus llavis molsuts color vi.

Aquella setmana era l'última setmana de la meva vida escolar, abans no ens graduéssim i ens separéssim per seguir les nostres vides a universitats diferents. Algú del meu curs, al qual ni tan sols coneixia, va muntar la festa del segle, o això deia tothom. Les meves amigues estaven emocionadíssimes amb l'esdeveniment i, haig de reconèixer, que jo també ho estava.

Aquell dia ens vam passar la tarda arreglant-nos per estar perfectes per a la festa. Jo mai havia estat de vestits però, després de veure'n un de seda verd maragda penjat tristament al fons de l'armari de ma mare, vaig tindre clar que seria el meu vestit per aquella ocasió. Quan per fi vam arribar, a això de les nou del vespre, la festa ja havia engegat i se sentia el rebombori i la música des de lluny. Jo notava les mirades dels meus companys clavades en mi just després d'entrar per la porta, mentre comentaven com velles de poble per després passar la mirada i la conversa a qualsevol altre banalitat.

Anava al capdavant de la comitiva i pensava que les meves amigues em seguien fins que em vaig girar per veure si estaven bé i ja havien desaparegut a ves a saber on. No era el primer cop que em deixaven sola en una festa tot i saber que no m'agradava massa estar envoltada de gent amb la qual no havia parlat mai. Veient el panorama, vaig anar a la cuina i vaig buscar l'alcohol. No el trobava, llavors vaig sentir una mà freda a l'esquena i em vaig girar per veure el noi més atractiu que mai hagués vist amb una ampolla de vodka a la mà.

El vaig estar observant uns segons, analitzant el seu somriure brillant, els seus cabells d'or i coure i els seus ulls de safir. Tot ell era una joia, un luxe embolicat en una camisa blava i uns texans negres que ressaltaven cada mil·límetre del seu cos fibrat però no excessivament musculós. No vaig sentir res del que deia fins que no vaig tornar a sentir la seva mà freda a l'espatlla.

-M'estàs escoltant?

-Perdona..., què?

-T'he preguntat si estaves buscant això- va dir, assenyalant l'ampolla que duia a la mà.

-Ah,... sí. Gràcies.

Després d'un riure que em va sonar a música, va afegir:

-Estàs bé? Vols acabar de mirar-me o prefereixes que et doni l'ampolla?

-No t'estava...

-No, no et confonguis, no em molesta en absolut. Ja ens veurem.

I així, sense més, va deixar-me sola amb una mà agafant l'ampolla i l'altra agafant-me el cor per què no se'm desboqués. Quan vaig aconseguir sortir de la meva abstracció, em vaig servir una copa i vaig tornar a la festa.

Quan ja portava una bona estona ballant, vaig apartar-me de la multitud i vaig caminar cap a una finestra solitària que donava al pati posterior de la casa. Allà em va semblar veure els cabells daurats del noi d'abans endinsant-se en el bosc que s'obria pas darrere de totes les cases d'aquell carrer i que s'estenia durant quilòmetres.

Em va semblar que es girava un moment i em mirava fixament per després picar-me l'ullet i desaparèixer entre els arbres. No sé ben bé què em va vindre, però de sobte, tenia la urgent necessitat de seguir-lo. Seguint aquesta sobtada necessitat, vaig sortir per la porta del darrere i vaig córrer cap als arbres com si no hi hagués un demà. Després de recórrer uns quants metres, vaig tornar a la realitat i em vaig adonar que no sabia exactament on estava ni com sortir d'aquell mar d'ombres i fosc que m'envoltava.

De cop i volta, se'm van eriçar els cabells del clatell i vaig sentir com un calfred s'obria pas per la meva esquena. Algú em vigilava, no sabia qui, des d'on ni per què ho feia, però m'observava. Em va entrar pànic i vaig apretar a córrer, però la presència em seguia silenciosament. Em va semblar veure una forma humana encaputxada flotant ràpidament a la meva dreta mentre corria però, en tornar a mirar, ja no hi havia res. Quan ja sentia que els meus pulmons col·lapsaven, vaig parar a agafar aire. Al cap d'uns segons, ja recuperada, vaig cridar:

-Qui ets?!

No vaig obtenir resposta.

-Què vols?!

El mateix resultat.

-Siguis qui siguis, mostra't o marxa. Però deixa de torturar-me.

Llavors, la figura que m'havia semblat entreveure abans, va aparèixer com caiguda del cel. Tota ella era una figura prima, de dits esquelètics i mans blanques. La cara la duia tapada amb la caputxa fins que, de sobte, va pujar les mans i se la va treure, descobrint el què hauria preferit no haver presenciat mai. Davant meu estava el noi de la festa, el noi a qui havia seguit fins al bosc. Però no era ben bé ell. La cara que abans em semblava tallada per un àngel, ara semblava fosa al mateix infern. Els seus ulls safir, ja no eren d'un blau lluminós, sinó d'un negre profund que no deixava lloc a cap tipus de llum. Els seus cabells, abans d'or brillant, ara eren d'un blanc apagat, un color trèmol i lúgubre. Però, el pitjor no era això, el pitjor era el seu somriure. Un tall vermell on hauria de ser la boca, mostrant una expressió burleta i macabra. En el futur, somiaria molts cops amb aquell somriure.

Llavors va parlar i vaig sentir com si un cubell d'aigua freda m'acabés de caure a sobre. Era com sentir unes ungles ratllant una pissarra. Però no estava movent pas la boca, aquesta seguia mostrant-me el somriure burleta d'abans. M'estava parlant directament al cervell i això, és el que més em va atemorir.

-No saps qui sóc? No saps què vull?

Deia lentament mitjançant aquella estranya espècie de telepatia mentre jo negava repetidament amb el cap.

-Sóc qui panseix les flors, qui transforma la bellesa en vellesa, qui podreix els fruits i eradica la vida.. Sóc la mort i sóc el temps, per la qual cosa també sóc la vida.

Per un moment, en la visió d'aquella criatura, em va semblar veure bellesa. Una bellesa en forma de temps, d'anys d'experiència i de saviesa.

-Si vols saber què vull, et vull a tu.

-A mi?!

Vaig exclamar sorpresa.

-Sí, a tu. Ja ens hem creuat abans i no puc evitar sentir-me atret cap a tu.

El cor era a punt de sortir-se'm del pit. Estava dient el que creia que estava dient?

-No sé què dir.

-Perquè no cal que diguis res. Sé que tu sents el mateix, ho noto. Com també sé que mai podrem estar junts fins que no moris.

Sentia com si alguna cosa dins meu s'hagués trencat. És veritat, em sentia atreta per ell, el volia, el necessitava. L'estimava.

-Jo... també et vull, però... tinc por. No estic llesta per morir encara.

-Ho entenc. Conec la dificultat que teniu els humans per acceptar la mort i esperaré.

-Ho sento.

Vaig dir mentre sentia les meves pròpies llàgrimes corrent lentament per la meva cara sense poder aturar-les.

-No ho sentis. Ja m'ho esperava. Només volia fer això perquè l'espera sigui més dolça i em recordis.

I sense més ni més, em va besar. Era suau però excitant a la vegada. Podia sentir l'electricitat que em corria per tot el cos mentre les seves mans fredes s'obrien pas a través de la meva samarreta, acariciant la pell de la meva esquena mentre jo el corresponia agafant-li el cabell sedós. Separar-nos perquè jo agafés aire va ser una de les coses més dures que he hagut de fer mai. Després d'aquell petó, em vaig despertar a la vora del bosc que donava a la casa amb la certesa que tot havia estat real.

Els anys següents a aquest fet em vaig tancar en mi mateixa, esperant per fi ser capaç d'alliberar-me d'aquesta vida i poder-me reunir, finalment, amb ell. Avui podré tornar a besar-lo com ho vaig fer fa uns anys en aquell bosc i podrem compartir mil experiències més per tota l'eternitat.